

Vallomás

Mikor a pályázat címét olvastam egyből arra gondoltam, hogy mi mást mesélhetnék el, mint az első szerelmem történetét. Tagadhatatlan, mindenki számára meghatározó ez az élmény, így nekem is az egyik legfontosabb időszaka volt az életemnek. Mielőtt azonban belekezdenék, muszáj egy rövid bevezetést írnom, amiben feltárom, hogy mi vezérel, mikor ezeket sorok megfogalmazódnak bennem. Először is, a vallomás címet adtam ennek az esszének, ugyanis szeretném, ha a tisztelt Olvasó előtt így hatna, nem szépítve vagy túlozva semmin, akár egy gyónásnál. Tegyük úgy, mintha bepillantást nyerhetne a naplómbe, álljanak hát ennek a szellemében, őszintén a szavak. Ezért is szeretném a valósághoz lehető leghűségesebben leírni a történeteket, ugyanakkor nem áll szándékomban bárkit is megsérteni, ne adj Isten feltárni olyan titkokat, melyek nem az enyéim. Így a neveket megváltoztattam és leegyszerűsítettem kezdőbetűkre, a helyszíneket nem nevezem meg pontosan, illetve saját nevem helyett is egy művésznév közlését kérem. Félreértés ne essék, nem félelemből vagy gyávaságból teszem ezt, csupán szeretném megőrizni mindenki integritását és méltóságát. Utoljára pedig az örök kérdés, hogy miért. Miért bocsátkozom ebbe az egészbe? Bevallom, hogy különös mód nem emlékszem arcokra vagy pontosabban inkább, nem tudom felidézni őket egy rövid idő után és sokat küszködtem azzal, hogy elfogadjam ezt magamban. Érdekes dolog, hogy az ember nem emlékszik első szerelmének arcára, hangjára. Tehát, mivel nemhogy kézzelfogható emlékem nincs, de még egy emlékkép se, ezért szolgáljon hát ez az írás bizonyítékul arra, hogy ez is megtörtént. Leírom, mert hiszem, hogy minden a szavakon múlik, a kimondottakon vagy éppen az elhallgatottokon. Nehéz vállalkozásba kezdek, mikor azt jelölöm ki magam számára, hogy ne legyek se túl érzelgős, se rosszmájú vagy szurkálódó. Mindenesetre megpróbálom ezúttal is követni az arany középutat, ahogy azt a sztoikusoktól tanultam. Nem húzom tovább a kedves Olvasó idejét, máris elbeszélem hogyan estem át életem legszebb és egyben legnehezebb részén.

Nyárutó volt, egyetemre készültem. Még ma is emlékszem arra a meleg szellőre, ami akkor át és átjárta a kastély kertjét. Talán maga a változás szele volt ez, akkor még nem is sejtettem mennyi minden fog történni velem az elkövetkezendő hónapokba. No, de milyen kastély? – gondolhatja magában az Olvasó. Hogy erre választ kapjunk vissza kell tekernünk még egy kicsit az időt. Tudniillik, az én egyik legközelebbi barátomnak volt egy párja, aki bár többször járt a házukban, mindig ellenszenvesen viselkedett velem. Vidékről a fővárosba kellett költöznöm, így gondoltam, kell egy búcsúzó esemény, ahol elköszönök a nyártól, a barátaimtól és attól a tájtól, ami engem felnevelt és azzá az emberré tett, aki ma vagyok. Elhívtam tehát őket egy kirándulásra. Célul azt tűztem ki, hogy itt márpedig össze fogok barátkozni ezzel a lánnyal, hogy miért azt még ma sem tudnám pontosan megmondani. Talán nem bírtam elviselni, hogy valaki nem kér belőlem, de biztosan tetszett is nekem. Az úti cél egy nemrégiben felújított és átadott kastély volt, bár megszeghetném az elején bevezetett szabályom és elárulhatnám melyik is ez, igazán elragadó egy hely.

Megérkeztek. Találkozáskor megcsókoltam a kezét udvariasságból, amin láthatóan meglepődött, majd felszálltunk a buszra, ahol nemigen beszélünk egymással. Mikor megérkeztünk, nyújtottam a karom, hogy felsegítsem az lépcsőkön, de rám vetette a tekintetét,

alaposan végignézett, azután pedig elutasítóan továbbment. Nem adtam fel, az épület múzeum részében már végre beszélgettünk és nevtünk is, kezdtünk ismerkedni. Kiérve elmentünk az arisztokrata család kriptájához, ahol rendkívül sötét volt. Újabb lépcsőhöz értünk, de átvitt értelemben a kapcsolatunkban is, ha elgondolom. Ismét a felkínáltam a kezem, itt már engedett és elfogadta a segítségem. Képzem mikre gondolhat az Olvasó, de itt meg kell jegyezzem, hogy ezek mögött ekkor még semmiféle romantikus érzelem nem állt, csak az illedelmesség.

Mindezek után letelepedtünk a vadászkastély parkjában egy piknikre, kiterítve a plédjeinket. Olyan volt ez, ahogy ezt az ember szép időben elképzeli: mókáztunk, eszegettünk és társalogtunk. Elővettem a sakktablám és elkezdtünk sakkozni úgy, hogy a legjobb barátóm és én választottunk egy-egy embert, akik egymás ellen játszottak a mi segítségünkkel. Nem nehéz kitalálni kire esett a választásom, hívjuk L-nek. Teszem hozzá, igen különleges neve van a valóságban, előtte még nem is hallottam soha. Szóval L és én csapatmunkával legyőztünk a többieket és közben egyre inkább felszabadult mellettem. Miután végeztünk, a párja, akit M-nek fogok hívni, elment egy mosdót keresni. Egyedül maradtam vele és megkérdeztem, hogy jelenleg mit olvas. Teljesen megdöbbenett ez a kérdés, mintha egy hosszú rémálomból ébredt volna fel, olyan volt a reakciója. Lassan kibökte végül, hogy *A kis herceget* olvassa, amiről aztán jót beszélgettünk és nem emlékszem, már mire fel, de Márait szavaltam neki, ugyanis az én fejemben állandóan versek mennek és mindenről eszembe jut egy.

A nap hátralevő részében már csak velem volt, csak velem társalgott. Kezdett teljesen megnyílni felém és feltárni a szívét. A buszon, mikor már hazafelé mentünk, akkor egymás mellé ültünk le a jármű leghátsó, ötös részébe. Csak hallgattam, ahogy megállás nélkül mesél. Nem is gondoltam volna, hogy az eddigiekben annyira csendes lány ennyit tud beszélni. Félre értés ne essék, érdekesnek találtam és szerettem hallgatni őt. Oldalra fordultam és az arcába néztem. Szokatlan arca volt, egyedülállóan szép, akár egy porcelánbaba, akit mesterek készítettek valami távoli műhelybe. Idegen arc volt, nem láttam még hozzá hasonlót és ez csak még különlegesebbé tette számomra. Minden egyes része egy rejtély. Szomorkás és komoly arca viszont teljesen megváltozott, mikor mosolygott, az adta igazi varázsát. Akkor is ez a rész jutott eszembe *Az ember tragédiájából*: „E földre csak mosolyom hoz gyönyört,/Ha napsugár gyanánt száll egy arcra.” Ahogy figyeltem és a szemünk találkozott, egyszer csak elhallgatott és nézett engem. Később nyert csak értelmet ez a pillanat bennem, talán akkor, mikor következőleg megisméltődött és én is éreztem azt, amit akkor ő érzett. Nem túlzás kijelenteni, hogy akkor kialakult valami köztünk, még ha én nem is tudtam róla. Hogy ez akkor már a szerelem volt, nem tudom pontosan, lehet. Arra gondolok, hogy a romantika hány szála köthetett már össze két embert ennek a kastélynak az udvarán. Hazaértünk, elválásnál megcsókoltam a kezét és elköszöntünk, de emlékeim szerint nem öleltük meg egymást, hogy a távolság mindenki előtt félreérthetetlen maradjon.

A következő hetekben előfordult, hogy beszélünk így vagy úgy egymással, de az újabb lépést már az ősz hozta. Meghívtam L-et és M-et, illetve az ikertestvérem és a legkedvesebb barátóm vidékre, egy múzeumba. M azonban nem ért rá, így négyen maradtunk. Három hét telt el a piknik óta. Ha visszagondolok, akkor valószínűleg ekkorra már tagadásban voltam, hogy éreznék-e többet iránta, ez az alkalom viszont minden kételyemre választ adott. Mikor megláttam, kissé félénk volt. A ruhájára még most is emlékszem, ahogy ő is emlékezett arra,

mi volt rajtam, mikor legelőször találkoztunk. Mint, aki egy meséből lépett ki, úgy nézett ki. Nem tagadom, csinos volt és vonzó. Végig csak vele szerettem volna lenni, ő meg velem, de mégis ott volt valami nyomott a levegőben. A szív dolgaiban nem hiszek szabályokban, de most se érzem, hogy bármit is megszegtünk volna. Nem állítom, hogy ne lettek volna flörtök vagy udvarlás, de mindez nem szavakkal történt, hanem egész lényünkéből és tekintetünkéből áradt. A döntő pillanat azonban este következett be, amikor is szülővárosom egyik fő látványosságához értünk, a várhoz. Éppen egy vásár volt ott, amin végigsétáltunk. Egyre kezdett megszűnni körülöttünk minden és mindenki. És akkor történt. Épp egy kis plüss majmot mutogattam neki, mikor egymás szemébe néztünk. Megállt az idő, azt éreztem, amit előtte még soha és igazából mással azóta se. Leírhatatlannak tartom ezt az érzést, de remélem tudja az Olvasó, hogy mire gondolok. Nem kívánok sablonos lenni és pillangókkal példálózni, szóval maradjunk annál, hogy az az érzés az ember hasába, mikor szerelmes. Azt is elfelejtettem, hol vagyunk, végeláthatatlanul hosszúnak érződött ez, pedig másodpercek lehettek csak. Mikor elköszöntünk már mindketten tudtuk, hogy ennek a napnak még meglesznek a következményei.

Mielőtt folytatnám azonban a történetet, úgy érzem, hogy ki kell térjek egy kicsit magamra. Sajnos nincs hely részletes jellemrajzot adnom önmagamról, ezért csak a szerelemről fogok beszélni egy keveset, vagyis inkább arról, hogy mit gondoltam róla. Sok kettőség van bennem, teszem fel például, hogy sose tudtam eldönteni, hogy mit szeretnék jobban: elveszni vagy pedig azt, hogy megtaláljanak. Az esszében említett témában viszont nem dül ilyen harc bennem, mert mindig is vágytam a szerelemre és egy kapcsolatra. Szeretet nélkül azért mégse lehet élni. Volt temérdek lehetőségem, hogy kipróbáljam magam valakivel, de valami hiányzott mindig. Ez az érzés volt az, amit akkor még nem ismertem, de tudtam, hogy jelen kell lennie annak érdekében, hogy én bárkivel is továbbmenjek és viszonyt kezdjek. Nem bántam hát meg, hogy sokáig vártam erre, már ha tizennyolc évesnek lenni soknak számít ilyen téren. Úgy gondolom, a társadalmi nyomás megköveteli a fiatalságtól, hogy párkapcsolatuk legyen. Mégis, hosszú ideig reménytelennek éreztem magam, nem a kinézetemből vagy személyiségemből kifolyólag, hanem már-már elhittem, hogy ez nem az én sorsom, nekem nem ez lett kijelölve. Csillapíthatatlan éhséget éreztem magamban. Természetesen, mint ahogy az lenni szokott, végül meghazudtolt az élet, még ha rövid időre is, de megadott, amire vágytam és ezért hálás vagyok a Gondviselésnek.

Visszakanyarodva az eseményekre, továbbra is beszélgettünk napi szinten és még inkább elmélyült a kapcsolatunk. Oh, de milyen tisztán emlékszem a végzetes napra. Addigra már megszokásként telefonon írogattunk egymásnak, mikor egyszer csak utalást tett egy hajlamára. Nagyon nehéz erről szólnom, de az őszinteség jegyében úgy érzem, hogy muszáj lesz, noha a szívembe rejtettem eddig ezt. Szóval, elárulta, hogy nehéz neki és szenved. Tudtam, hogy ez a dilemma kínozza: M vagy én? És akkor elmondta. Öngyilkos gondolatokkal küzd gyermekkor óta. Megjegyzem, később a hegeket is láttam, a karján, a lábain. Leírta ezt és aztán eltűnt, nem válaszolt semmire. Soha életemben nem voltam még annyira megrémülve, mint akkor. Alig kaptam levegőt, egyből le-alá kellett járkálnom a szobámba. Megálltam, kinéztem az ablakon az eső mosta, alvó fővárosra és vettem egy mély levegőt. Hirtelen eszembe jutott, hogy megvan a telefonszáma. Felhívtam és ő felvette. Meghallottam a

szomorkás, kétségbeejtő hangját és majdnem elsírtam magam. Végül hosszú és terhes munka árán, de sikerült megnyugtatnom. Azóta biztos vagyok benne, hogy itt kialakult egyfajta függés köztünk. Ő volt a megmentendő, én pedig a megmentője. Számtalanszor eljátszottuk ezt a következő hetekben, hónapokban, profira kifejelesztve, akár a színész, aki ezredjére adja elő ugyanazt a színdarabot. Egy hétre rá megtudtam, hogy mikor felhívtam és éppen az óra átfordult a következő napba, az volt az öngyilkosság megelőzésének világnapja. Van ebbe valami sorsszerű, nem?

Három napra rá szakított a barátjával. Beszéltünk előtte állandóan és immáron hívásban, de erre én sem számítottam, talán nem is reméltem, pedig tudtam, hogy szerelmes vagyok. Összepakoltam és hazautaztam, hogy találkozzunk. Nem volt sokatmondó ez, elismertem, hogy idő fog kelleni neki, míg ezt kiheveri és ez is a természetes, mégiscsak két évet töltöttek együtt, még ha nem is a legszebb módon. Meglepődéseimre azonban magabiztosnak tűnt a dolgában és elhívott a szakítás utáni nap, hogy bemutasson a barátnőinek. Úgy hiszem, egész este teszteltek engem, igaz jól teljesítettem, de mégis van ebbe valami groteszk. Nem mondanám, hogy olyan magával ragadó személyiségeik lettek volna, de nekem a kedvükben kellett járnom. Micsoda játékokat tudnak űzni egy vak, a szerelemtől elvakult emberrel. Itt most nem említek egy valóban abszurd dolgot, ami ott történt, mert nem gondolom, hogy a finomság keretein belül maradnánk és felkavarná az Olvasót, de minden bizonnyal megütközne rajta, akárcsak én abban a pillanatban. Viszont azt nem tudom átugrani, hogy egy telefonálásomból visszatérve a sötétben elkapott L, már teljesen ittasan és megcsókolt. Elnyújtott, éhes csók volt ez, tele szenvedéllyel. Kiemelem: egy nappal a szakítása után, részegen és mindezt a barátai előtt. Hogyne, hisz ez is a műsor része volt, a végső teszt. Nem leszek álszent, én is élveztem, én is vágytam rá, de nem így és nem ekkor. Félúton meg is állítottam és megkérdeztem, hogy biztos akarja-e ezt, nem kell elsietnünk semmit. Azt felelte, hogy akarja. Elaludt utána az ölembe hajtva a fejét. Mikor rövidesen felkelt, álmos hangon rákérdezett, nem alszom-e ma vele. Formalitás volt ez csupán, jól tudta, hogy az utolsó vonatom, de még az utolsó buszom is elment már, ugyanis az éjszaka folyamán többször megemlítettem, hogy mennem kéne. Nagyon rossz alvó vagyok, valahol meg is vetem az alvást vagy a pihenést, de nem térek most ki rá, hogy miért. Lényeg a lényeg, végül sikerült elaludnunk egy hosszú beszélgetést követően az ágyban. Hamarabb aludt el és én hamarabb is keltem fel bőven, mint ő. Békés volt és gyönyörű, ahogy ott feküdt mellettem. Mikor felébredt már más volt, mint azelőtt. Éreztem a megbánást rajta. Igaz, jót beszélgettünk, de távolibb volt, kissé idegen is. Én is buliztam sokat, sőt, most is előfordul és megéltem megannyi mindent e téren, de nem bírom elviselni, ha valaki nem önmaga, ha valaki csak azért csinál valamit, mert az alkohol eltörli a gátlásait. Bánta az estét. Eltelt a reggel, elköszöntünk és én visszamentem az egyetemre.

Ne higgye azonban senki, hogy itt véget ért volna bármi is. Túllendültünk ezeken, bár sokáig tartott. Mindennap beszélgettünk, a távolból is együtt voltunk. Írtam neki egy szerelmeslevelet, ami megjegyzem, szerintem kifejezetten jóra sikeredett és el is érte a hatását, megsiratta. Valamit mindig hoztam neki, egy virágot, egy könyvet, bármit, amivel tudtam neki kedveskedni. Ez így történt az első randinkon is. Virággal fogadtam, majd az egyik személyes kedvencemet, *Az utas és holdvilág*ot ajándékoztam neki. Itt érdemesnek tartom megjegyezni,

hogy mindkettőnk afféle művészlélek. Szeretünk olvasni és írni, én kifejezetten; imádjuk a zenét, ő műveli is; és a képzőművészetért is rajongunk; ő fest, rajzol, igazából ezt is tanulja. Mikor M-mel volt kapcsolatban, akkor teljesen elvesztette ezt az oldalát. Ezért lepődött meg annyira, amikor megkérdeztem, hogy mit olvas. Feltámadt benne a valódi énje. Az, aki olvas, verseket ír, énekel és zenét hallgat, illetve legfontosabb: alkot. Voltak nehézségek ezúttal is, de egy szép randevú volt, egy focilelátón beszélgettünk, majd a vár alatt feküdtünk a fűbe és végül együtt vacsoráztunk és kocs máztunk egyet. És persze hogy is felejthetném el, táncoltunk az esőben. Sok mindent sűrítettünk bele a napba. Ennek lehet az az oka, hogy csak hétvégéken tudtunk találkozni legtöbbször.

És itt érkezünk el a történet számomra legszebb részéhez, a következő randihoz. Ismét egy kastélyba mentünk, de állítom, hogy ez Magyarország egyik, ha nem a legpompásabb kastélya. Varázslatos látvány, mintha egy tündérmeséből röpítették volna át. Ha jól emlékszem itt már kéz a kézben jártunk. Belül is megannyi emlékezetes dolog történt, de fent a toronyban vagy kint a parkban ez csak fokozódott. Az életemben először minden tökéletesnek látszott és rajta is ezt éreztem. Egyre inkább éreztük, hogy valami isteni, a Gondviselés összekötött bennünket és hogy egymásnak teremttünk. Bár részleteiben is elmondhatnám mik történtek, de hagyjuk ezeket arra a két szerelmes fiatalra. Tényleg, még most is jó érzés visszagondolnom erre a napra, boldogok voltunk. Említettem, hogy meg-megisméltődtek depresszív epizódok, volt mikor napokig erről szólt minden. Nem véletlen, hogy egy idő után tűzoltónak éreztem magam, állandóan eloltani a tüzeket és közbe elnézni mindent egy nagyon nehéz korszakában levő lánynak. Ettől függetlenül, itt ez nem volt jelen, hibátlan volt és csak mi léteztünk az egész világon. Ha a szemébe néztem vagy átkaroltam, akkor minden fájdalom elmúlt és éreztük azt, amit legelőször. Egymásé voltunk úgy szellemben, mint testben is. Úgy éreztem, végre megtaláltam, amit eddigi rövid életem egésze alatt kerestem. Hasonló érzés lehet a gyűjtőnek, mikor megszerzi azt a darabot, amire az életét áldozta.

Egy hétre rá nála aludtam. Először jártam a házukba. Elképesztő volt, igazi művészcsalád. Minden tökéletesen van elrendezve, harmóniát áraszt. Maga az éjszaka azonban érdekesebb most a témánkat tekintve. Szokásos módon ajándékoztam neki valamit, már magam sem emlékszem pontosan mit, de nem is ez számít, hanem hogy ezúttal ő is készült, nem mintha bármikor is elvártam volna bármi ilyesmit. Egy levelet írt és festett is nekem. A levélről nem érdemes szólnom, jól esett, de a szavak hamisak voltak benne, ahogy az később kiderült. Az a festmény viszont az egyetlen valóságos emlékem tőle, igaz nem láttam azóta se. Középpontjában egy majmot ábrázol és egy pillagót. Én vagyok a majom, ő a pillangó. Még ismerkedésünkkor ezekhez hasonlítottuk egymást és később adtam is egy plüssmajmot neki, Charlie lett a neve, sok mókát látott maki volt. Noha akkor még nem tudtam róla, de lehet a kedves Olvasó is találónak tartja a pillangót, ha járatos a szuicid magatartásban. Elszomorít, ha belegondolok, hogy milyen keveset beszélt téma még mindig a fiatalok mentális egészsége. Hányan lehetnek még, akik sürgősen segítségre szorulnak? A gyógyíthatatlan gondolat, hogy véget vessen mindennek. De lehet néha inkább az a bátor tett, ha életben marad az ember a nagy megpróbáltatások idején is. Elkanyarodtam kicsit, szóval az ágyon ültünk, mikor átadta ezeket. Utána csak néztük egymást egy darabig, mindketten várva egy döntő pillanatra. Megcsókolt. Na most ez nem lenne fontos, ha az előző csókunk ne az első lett volna. Azóta

nem ismétlődött meg. Ezzel viszont leomlott egy fal, az intimitás egy fala. Ne aggódjon az Olvasó, nem fogok a túlzott testiség vagy az erotika útvesztőjébe futni, de fontosnak tartom elmondani, hogy ettől függetlenül ez is ott volt. Inkább a szenvedélyről terveztem beszélni. A mértékletesség legfőbb ellensége a szenvedély. Nem hagy maga után mást csak egy tátongó lyukat az ember szívében, ami többre és többre vágyik. De nélküle nem szűnik meg az élet, pont ellenkezőleg, megújul. Érzelmes vagyok, ezt tudom magamról, és ezért is fáj visszatekinteni erre a korszakra, mert előfordult, hogy a szenvedély győzedelmeskedett a gyöngédség felett. Nehéz megtalálni az iránymutató arany közepet, a szív akarata felül tud múlni minden észérvet, de oda kell figyelnem, hogy ezek a lehető legnagyobb egyensúlyban legyenek bennem.

Éjszakába menően beszélgettünk, majd elaludtunk. Itt visszatérek az alvászavaromra. Valahogy mindig nagy nehézségek árán tudtam csak elaludni. Ilyenkor jut eszébe minden az embernek, ezekbe az istentelen éjszakai órákba. A nap utolsó és legkeményebb harca az alvás számomra. Bevallom, egy időben elkezdtem altatót használni és utána nehéz volt nem igénybe venni. Vele viszont eszembe se jutott, hogy bevegyem. Elérte, még ha nem is tudatosan, de elérte, hogy nyugodtan alhassak. Rendkívül hálás vagyok neki ezért, mert nem szerettem magamba, hogy gyógyszert használok. Azóta se jutott eszembe egyszer se, hogy újra arra az útra térjek. Milyen jó is olyan mellett ébredni, aki iránt nem érez mást az ember csak végtelen szeretetet. Él bennem a pillanat, mikor egy ilyen reggeli alkalommal a bőröm illatáról beszélt. Van ennél meghittebb dolog, mint olyan közel kerülni valakihez, hogy érzed a melegségét és a bőre illatát?

A rá következő hétvégén megismertem a szüleit és nem sokra rá ő is az én szüleim, bár már régebben is találkozott velük. Mindkettő egy fontos alkalom volt és úgy is ment, ahogy ezt az ember remélheti. Jól kijöttem velük, az én családom is gyorsan befogadta őt. Kitérőnek egy anekdota erről: éjszaka indultunk fel a szobájába, mire az anyukája megkérdezte, hogy hova-hova. Mondtuk neki, hogy matekozni, ugyanis kellett gyakorolnia. Erre az anya visszakérdezett, hogy most már így hívjuk? Mentségünkre szóljon, tanultunk is. Szóval minden a megfelelő módon történt, ahogy megannyian megtapasztalták már a szerelem forгатókönyvét. Kialakultak a mélyebb érzések, a komfort, a bizalom, a biztonság. Ilyen volt például, mikor megcsókoltam a fejét és elmondása szerint újra kislánynak érezte magát. Kár azonban, hogy kezdünk a végére érni, ironikusként hathat hát, amit az előzőekben mondtam. Nem fokozom a hangulatot, lássuk a vég kezdetét.

Az utolsó randink egy moziest volt. Aranyos és szórakoztató filmet néztünk. Átkarolva ültük végig. Amint vége lett még nem mentünk haza, hanem kiugrottunk egy parkba. Nem láttam még akkora ködöt, mint ami akkor a városra nehezedett. Nem túlzok, egy méter sok, ha annyit láttunk. Nem tudom, hogy káprázatos volt vagy inkább nyomasztó, de igazából ebben is lehet valami szép és misztikus, nem gondolja az Olvasó? Egy tónál üldögélve beszélgettünk a jövőről, amibe különösképp a „közös” fogalom nem jelent meg. Kifele menet azzal szembesültünk, hogy annyira elszállt az idő, hogy ránk zárták a helyet. Egy készséges bácsika biciklizett velünk szembe, aki aranyosan megdorgált minket a figyelmetlenségünk miatt, de segített kijuttatani bennünket. A jelek már ott voltak, de boldog tudatlanságomban nem vettem észre. Mégis, aznap este nem bírtam aludni még mellette sem. Reggel sorozatot néztünk, majd

ebédet csináltunk. Itt már kifejezetten más volt, ingerült. Az ebédnél még felhozta a szüleinek a tegnapi filmet, hogy ők is megnézhetnék, mi meg egy másikat ma. Azt feleltem, hogy lehet róla szó, de muszáj hazamennem, mert rég voltam már otthon. Egyről a kettőre hangulatot váltott és mondta, hogy még sincs kedve. Kikísért a kapuhoz és elköszönés után megcsókolt, utoljára. Még a csókja is megváltozott vagy inkább úgy mondom, hogy olyan volt, mint mikor valakivel utoljára találkoznak az ajkaik. Micsoda kontraszt ez: az övé tudatosan az utolsó volt, míg az enyém egy életre szólt. Úgy tűnik a csók is szavak nélkül felel olyan kimondatlan kérdésekre, hogy szeretsz-e még?

Később elment a legjobb barátnőjével találkozni, aki óriási befolyást gyakorolt rá a kezdetek óta. Még L vezette be a kérdéseket, hogy tudjuk mit csinál a másik, hol van vagy mikor ér haza. Én ekkor már megszokásból írtam neki ilyesmiket, de mindre órákkal később és csak szárazon, egy szóban válaszolt. Tudtam, hogy baj van. Nem bírtam álomra hajtani a fejem, nyomasztott ez az egész, a kétely. Vártam és vártam, majd hajnal három körül írt, négy körül ismét, hogy otthon van. Tudakozódtam, hogy nem szeretne-e kicsit telefonálni, mint mindig, de azt mondta most fáradt. Sose volt még ilyen ezelőtt, mindig a hangomra aludt el. Erősködtem, hogy azért mégis beszéljünk és így is lett. Érzelem mentesen felelgetett, végül pedig feltettem a kérdést, azt, amire eddig csak rossz válaszokat kaptam. Így hangzott: egyszer fogom csak megkérdezni, de minden rendben van? Na erre csak kijött minden. Hogy ő meg sem érdemel engem, túl sok vagyok neki és hálás lesz nekem örökké, de most össze van zavarodva. Nem bírtam felfogni honnan jött mindez. Egy telefonbeszélgetéssel vetett véget mindennek, ami köztünk volt.

Kínok között, de valahogy elaludtam. Felébredni rosszabb volt viszont, mert úgy keltem, hogy azt hittem csak álmodtam az egészet. Megnéztem a telefonomat és ott volt benne a hívás. Szörnyű pánikroham fogott el, egyből súlyosan le is betegedtem. Még aznap felhívtott, próbáltam megérteni miért is történik ez, de csak zavarában hozzám vágott még olyan szavakat, amit nemhogy mástól, de attól az embertől, akit mindennél jobban szerettem, nem vártam volna. Nem ismétlem meg itt őket, de nem fogok nagy titkot elárulni azzal, hogy darabokra törtem. Lényegében az volt a gond, hogy nem tudott megszokni vagy elfogadni teljesen engem. A szerénység az egyik legnagyobb emberi erény, amire igyekszem mindig törekedni, de úgy érzem, hogy a legjobb énem voltam vele. Mindent megadtam és megtettem érte, segítettem mindenben, elnéztem minden hibáját és azokkal együtt szerettem, de ennek valahol így is kell lennie. Szó szerint láttam minden sebeit és tudom, hogy nem menthetünk meg senkit, de szerethetjük őket, mindenkit. De hogy segítsen az ember egy olyanon, aki belső szenvedéseinek megoldását azoknak kivérzésében látja? Azt is mondta, hogy húzta ezt eddig, mert nem akart megbántani. Illetve még hozzáfűzte, hogy máskor vigyázzak jobban. Akár Brutus és Cassius is súghatta volna ezt Caesar fülébe március idusán. Átverve és kihasználva éreztem magam. Még egy olyat is bedobott, hogy szerinte egy másik életben mi már együtt voltunk. Erre savanyúan csak annyit tudtam válaszolni, hogy milyen olcsó vigasz ez. És végül, hogy kétségek között hagyjon elhangzott, hogy ő továbbra is szerelmes és velem képzelem el a jövőt, de időre és távolságra van most szüksége. Nem tudja milyen ritka ilyen kapcsolatot találni. Valakivel, akivel első látásra kialakult a végzetszerű érzélem. Ma már azt mondanám, hogy ez az érzelmi

kötélék ott született a nyárban és ott is halt meg ennek az idillisége. Akkor mikor ő még kapcsolatban volt, én pedig egyedül, és mégis egymás szemébe tekintve örökké együtt.

Bevallom, hogy széthullottam, nem keltem ki az ágyból és sírtam is. De mégse áll meg a világ, a változás állandó. Felhívtam M-et, hisz hasonló cipőben evezünk. Jó volt vele beszélni, azóta is remek a barátságunk. Lekötelezett, de ugyanígy a családom és a barátaim is rendkívül sokat segítettek. Kezdtem felállni, dolgozni és belevetni magam az egyetembe, röviden elfoglalni magam és új értelmet találni az életemben. De a telefonomat utána még sokáig nem némítottam le éjszaka, ki tudja milyen állapotban lehetett és ne adj isten segítségre lett volna szüksége. Milyen érdekes, hogy akkor az egyik legsötétebb korszakot az idő távlatából már ilyen könnyen le lehet tudni, pedig tényleg kibírhatatlan volt. De mégis kibírtam, nagy tanulság ez is. Rilke egy levele jut eszembe erről, de csak németül emlékszem rá: Wer spricht von Siegen? Überstehn ist alles. Ha érdekli az Olvasót, kérem keressen rá, tanulságos idézet.

Ugyanakkor nem volt meg még a lezárás, egy élő találkozás. Ezt megsürgetve írtam neki egy hosszú levelet, aminek eredményeképpen az elválás után három héttel végre le tudtunk ülni megbeszélni mindent. Mivel a hetek alatt közbe születésnapja volt, amire végül meg sem hívott. Itt most átadhattam az ajándékát. Sokat dolgoztam rajta, egy általam kézzel készített sakktábla volt, hisz a sakkozás végigkísérté az egész kapcsolatunkat. Több ruhával távoztam, mint amennyivel elindultam, visszahozta mindenem, helye tehát a végen kívül másnak nem volt. Még az ismerkedésünk elején gyűrűt cseréltünk, itt most ezek is visszakerültek eredeti gazdáikhoz. A levelemre felkészült válasszal érkezett, sok oldalon keresztül megírva a noteszében, közbeszólni nem lehetett. Diktátum érzését keltette ez bennem. Hogy lehet két ember ilyen távoli, akik előtte minden idejüket együtt töltötték? Régebben kölcsönadtam neki az *Elmélkedéseket* Marcus Aureliustól. A legnehezebb korszakaimon segített át ez a könyv, nem kértem hát vissza, kívánom, hogy őt is a helyes úton vezesse. Utolsó mondatként azt mondta, hogy ő a helyemben sose bocsátana meg neki, mire én azt válaszoltam, hogy a legnagyobb gondom az, hogy én még haragudni se tudok rá. Valami, amire mindig is képtelen voltam és a sztoicizmus is ezt tanította nekem. Megöleltük egymást, utána egyetlen alkalommal láttam még és azóta egyszer se. Egy verset azonban írt még nekem, ha más nem is, legalább múzsája lehettem.

A legfájdalmasabb nem is az árulás érzése volt, hanem hogy a barátságomra sem volt többé szüksége. Arra a barátára, aki a szó szoros értelmében többször megmentette őt. Már nem hiányzott ez többé neki és így az a mély függés is megszűnt köztünk. Kezdem érteni miért hívta Seneca a szerelmet örült barátságnak. De hogy így kellett történnie azt nem kétlem. Ha újra csinálhatnám akkor talán máshogy történne minden, de én akkor is szeretném őt, még jobban is. Azért, mert szeretni és még elveszíteni is őt jobb emberré tett. Emlékszem az érzésre, mikor felnőttem, amikor igazán felnőttnék éreztem magam. És ehhez ő is hozzájárult; ő, messze élni a családi háztól és egyetemre járni. De fontosabb és az örök kérdés az az, hogy megbántam-e ezt az epizódját az életemnek? Nem számít, csak az számít, ami végül a szívben marad. Az alakját vagy részleteit még előfordul, hogy észreveszem másokban, mintha kísértene engem. Az ember szerintem próbál mindig valami nagyot látni mindenbe, hogy ezzel értelmet adjon az életének. Én is ilyen vagyok. De kell-e egyáltalán valami megmagyarázhatatlant keresni

vagy betudható-e ez az egész egyszerűen ezekkel a szavakkal: két fiatal szerelme. Én örök társam láttam benne, valami sorsszerű kapcsolatot, hisz egyikünk se kereste a másikat és mégis egymásra találtunk. Nem tudom vannak-e örökre szóló emberi kapcsolatok vagy sem, de eddigi tapasztalatom szerint majd más betölti azt a hiányt, amit egyesek hagynak maguk után. Azt viszont szentül állítom, hogy a szerelem az egy édes-méreg, ami egyszerre elvakít és boldogít, és melyet a Gondviselés gondosan kever boldognak és boldogtalannak egyaránt.

Óriási lecke volt ez nekem, semmi másból nem tanultam annyit az emberi természetről és magamról, mint ebből. Nagy tanulság és köszönettel tartozom neki a szépért, de ugyanúgy a rosszért is. Ezekről leszünk azok, akik vagyunk; és jöjjön bármi a jövőben, én tárt karokkal fogadom. Hadd tapasztaljak és tanuljak még többet. De egy valamit tudok most már. Tudom, hogy vegyen körül bárki és bármennyi ember is bennünket, legyen bárki a barátunk, szeretőnk vagy ellenségünk, mi akkor is egyedül vagyunk. Egyedül, mint a fűszál.